

בש"פ 5477/17 - הרי מאיר מימון עמר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5477/17

כבוד השופט ח' מלצר
הרי מאיר מימון עמר

לפני:
העורר:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב'
השופט מ' סובל) מתאריך 26.06.2017 ב-מ"ת
23538-03-17

כ"ד בתמוז התשע"ז (18.07.17)

תאריך הישיבה:

עו"ד בני כץ; עו"ד מוטי כץ

בשם העורר:

עו"ד יצחק מורדוך; עו"ד אבי קרוננברג

בשם המשיבה:

החלטה

1. בפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט מ' סובל) ב-מ"ת 23538-03-17, במסגרתה בית המשפט המחוזי הנכבד הורה על מעצרו של העורר עד למתן החלטה בעתירה להכריז עליו בר-הסגרה לארה"ב.

אביא להלן את הנתונים הדרושים להכרעה בערר.

רקע

2. בתאריך 15.09.2016 הוגש כנגד העורר כתב אישום לבית המשפט המחוזי במחוז קולומביה בארצות הברית, שם הוא

עמוד 1

הואשם, יחד עם שלושה נאשמים נוספים (אזרחית סרביה, ושני אזרחי רומניה) (להלן יחד: הנאשמים), בעבירה של קשירת קשר לביצוע הונאה באמצעים אלקטרוניים (Conspiracy to Commit Wire Fraud) - עבירה לפי סעיף 1349 לפרק 18 לקוד האמריקני (U.S.C. § 1349 18), אשר דינה הוא עד 20 שנות מאסר (ראו: United States of America v. Harry Meir Mimoun, Amar, Criminal Indictment, Case: 1:16-cr-00153 (להלן: כתב האישום האמריקני)).

3. בתמצית, במסגרת כתב האישום האמריקני נטען כי במהלך השנים 2014-2015 - הנאשמים, יחד עם שלושה שותפים נוספים (שהם אזרחי הונגריה, רומניה וישראל, שהועמדו לדין בהליך נפרד, והורשעו על פי הודאתם) ואחרים - הונו בצוותא חברות אירופאיות שונות (להלן: החברות) במספר מקרים בהם הם התחזו לבעלי תפקיד בכיר בחברות הנ"ל. לפי הנטען, הנאשמים יצרו באמצעים טכנולוגיים כתובות דוא"ל דומות, או זהות, לכתובות דוא"ל של בכירים באותן החברות. הנאשמים, כך נטען, שלחו באמצעות כתובות הדוא"ל הנ"ל - הודעות דוא"ל לעובדים בדרגי ביניים באותן חברות, שהיו בעלי גישה לחשבונות הבנק של החברות, וביקשו מהם להעביר סכומי כסף גדולים, בחלק מהמקרים מיליוני אירו, לחשבונות בנק שונים, והכל, כך נטען, תוך יצירת מצג שווא לפיו העברת סכומים אלו נדרשת לשם רכישה סודית של חברה אחרת.

4. בכתב האישום האמריקני נטען עוד כי במסגרת מעשיהם - הנאשמים השתמשו בשירותי רשם שמות מתחם (domain name), הרשום בארה"ב, ומאושר לצורך זה על ידי ארגון האינטרנט העולמי. לפי הנטען, הנאשמים רכשו מרשם שמות המתחם הנ"ל - שמות מתחם דומים לכתובות הדוא"ל של החברות, אותן הן הונו, וכך הם הטעו את עובדי החברות לחשוב כי מדובר בפנייה פנימית לגיטימית. עוד נטען כי הנאשמים השתמשו בתוכנת דוא"ל, המאפשרת לשנות את כתובת הדוא"ל ממנה הם שלחו הודעות דוא"ל, כך שההודעה שנשלחה לעובד החברה הרלבנטית נחזתה כהודעה המגיעה מכתובת דוא"ל אמיתית. לפי הנטען, הנאשמים השתמשו גם בשרתי דוא"ל אמריקניים מוכרים לשליחת הודעות הדוא"ל הנ"ל לעובדי החברות, וזאת במטרה למנוע ממערכות הדוא"ל של החברות לסנן את ההודעות, אותן הם שלחו. בנוסף, כך נטען, חלק מהנאשמים התחזו ליועצים ולעורכי דין המלווים לכאורה את ביצוע העסקה הסודית הנ"ל, והם שיגרו הודעות דוא"ל ומסמכים, הנחזים להיות מעורכי דין.

5. לפי הנטען בכתב האישום האמריקני, באמצעות מעשי המרמה הנטענים הנ"ל - הנאשמים הצליחו לקבל במכלול במרמה מיליוני אירו מן החברות, ולהעביר סכומים אלו לחשבונות בנק שבשליטתם, כאשר משם, כך נטען, הכספים הועברו לחשבונות בנק בסין ובהונג קונג.

6. בתאריך 15.09.2016 בית המשפט הפדרלי בווישינגטון, מחוז קולומביה, הוציא צו מעצר כנגד העורר בגין המיוחס לו בכתב האישום האמריקני.

7. בתאריך 20.02.2017 ממשלת ארה"ב הגישה בקשה להסגיר לידיה את העורר, וזאת בכדי להעמידו לדין בארה"ב. לבקשת ההסגרה צורפו שני תצהירים מתאריך 24.01.2017, שיתוארו להלן:

(א) תצהיר של תובע במשרד המשפטים של ארה"ב - עו"ד מייקל מרנדו (Michael Marando) (להלן: תצהיר התובע);

(ב) תצהיר סוכן FBI - מר דניאל הס (Daniel Hess) (להלן: תצהיר הסוכן).

8. בתאריך 12.03.2017 המשיבה הגישה בית המשפט המחוזי בירושלים עתירה להכריז על העורר בר-הסגרה, וזאת לפי סעיף 3 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: חוק ההסגרה), ועימה הגישה בקשה למעצרו של העורר עד למתן החלטה בעתירה לפי סעיף 5 לחוק ההסגרה.

החלטות בית המשפט המחוזי הנכבד בבקשת המעצר

9. בתאריך 25.05.2017 בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי כנגד העורר קיימות ראיות לכאורה ברף הנדרש להליך זה. במסגרת זו נקבע, בין היתר, כי האמור בתצהיר הסוכן, במישור העובדתי, ובתצהיר התובע, במישור המשפטי, מספק "נקודת אחיזה" להוכחת העבירה המיוחסת לעורר במסגרת כתב האישום האמריקני במידה הנדרשת לצורך הליכי הסגרה" (ראו: פסקה 10 להחלטה).

10. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע עוד כי כנגד העורר קיימים שלוש עילות ושיקולי מעצר, שפירוטם להלן:

(א) מסוכנות הנשקפת מהעורר לפגיעה בשלום הציבור ורכושו, אשר נלמדת, מהמעשים המיוחסים לעורר, הכוללים, לפי הנטען, התארגנות עבריינית לביצוע עבירות רכוש באופן שיטתי, ובהיקף ניכר, ותוך שימוש לכאורה באמצעים מתוחכמים.

(ב) חשש להימלטות מאימת הדין נוכח העונש הכבד שצפוי לעורר בארה"ב, באם יורשע; בהקשר זה אוזכר כי העורר הינו גם בעל דרכון מרוקני, וכי הוריו של העורר מתגוררים במרוקו.

(ג) השיקול בדבר עמידת מדינת ישראל בהתחייבויות הבינלאומיות, שהיא נטלה על עצמה, כלפי יתר המדינות החברות באמנת ההסגרה הרלבנטית.

11. בסיום החלטתו – בית המשפט המחוזי הנכבד הורה כי חרף האמור לעיל יוזמן תסקיר מעצר בעניינו של העורר כדי לבחון את האפשרות למעצר באיזוק אלקטרוני, או לשחרור לחלופת מעצר.

12. בתאריך 18.06.2017 הוגש תסקיר מעצר בעניינו של העורר, במסגרתו שירות המבחן מסר כי העורר, בן 39, נעדר עבר פלילי, תושב ישראל מזה כחמש שנים, נשוי ואב לשני ילדים קטינים. שירות המבחן העריך כי העורר מתאר את עצמו כקרוב ומצמצם בתיאור חלקו במעשים, נושא כתב האישום האמריקני, תוך שהוא משליך, בין היתר, את האחריות למעשים המיוחסים לו על מישמותארים כשותפיו, ואף מתכחש לדפוסי התנהגותו הבעייתיים. שירות המבחן מסר עוד כי העורר הראה יכולת ורבלית גבוהה, תחכום, כריזמה, מניפולציה, ושאיפה להישגים כלכליים. שירות המבחן העריך כי התייחסותו הקורבנית של העורר ונטייתו להפחית את חלקו בעבירות המיוחסות לו מגבירים את מסוכנותו. שירות המבחן התרשם עוד כי המפקחים שהוצעו (אשתו של העורר ושלושה מחבריו) התקשו להכיר באופיו המניפולטיבי של העורר, והעריך כי הבנתם את תפקידם המוצע כמפקחים היא שטחית. בסיכום הדברים, שירות המבחן נמנע מהמלצה על שחרורו של העורר לחלופת מעצר.

13. בתאריך 26.06.2017 בית המשפט המחוזי הנכבד אימץ את עמדת שירות המבחן, אשר מצאה כי אין ב"מעצר בית" כדי לספק מענה מתאים למסוכנות הנשקפת מהעורר, וכי אין ביכולתם של המפקחים המוצעים להציב בפני העורר גבולות במידה מספקת. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע עוד כי מהעורר נשקף חשש "רציני וממשי" להימלטות, והוסיף כי מדובר בהונאה שבוצעה לכאורה על ידי העורר באמצעים אלקטרוניים כנגד קורבנות מעבר לים, וכי בעבירות מסוג זה הנכונות לשחרר לחלופה, ככלי המסוגל להקטין את המסוכנות – קטנה. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע עוד כי חרף כך שבתסקיר אין התייחסות מפורשת לנושא החשש להימלטות, הרי שהערכת המוטיבציה של העורר לחמוק מהליכי שפיטה יכולה להיעשות במקרים רבים על ידי בית המשפט, מה גם שבתסקיר הוזכר היותו של העורר "בעל אזרחות זרה וקשרים בחו"ל" (ראו: פסקה 9 להחלטה). לבסוף, בית המשפט המחוזי הנכבד הורה על מעצרו של העורר עד לתום הליכי הדין בעתירה להכרזתו בר-הסגרה.

14. למען שלמות התמונה אציין כאן בנוסף כי העורר היה עצור בישראל, בין התאריכים: 16.12.2016-28.11.2016, במסגרת חקירה שנערכה בחשד לביצוע עבירות כלכליות שונות אחרות. בהמשך, העורר שוחרר למעצר "בית מלא", בהסכמת המשיבה, וזאת, בין היתר, תוך שנאסרה עליו גישה לאינטרנט וכל אמצעי אלקטרוני, לרבות מחשבים וטלפונים ניידים (מ"י 64552-11-16, מתאריך 14.12.2016). העורר נעצר שוב לצרכי חקירה, וזאת בין התאריכים: 10.03.2017-01.03.2017, בחשד לביצוע, בין היתר, של עבירות זיוף, קבלת דבר מרמה בנסיבות מחמירות, והתחזות לאחר (עמ"י (מרכז) 5731-03-17).

טענות הצדדים בערר

15. באי-כוח העורר, בהודעת הערר שהגישו, ובדין שהתקיים בפני – טענו כי המעשים המיוחסים לעורר בכתב האישום האמריקני, נעדרים כל זיקה לארה"ב, וזאת, לשיטתם, מאחר שכתב האישום האמריקני איננו מייחס לעורר עבירות כנגד חברה אמריקנית, שמקום מושבה הוא בארה"ב, ולשיטתם אף לא נטען כי העורר פעל לכאורה מתוך שטח ארה"ב. הם גרסו בנוסף כי העורר הוא הקרבן בפרשה, וכי אין ראיות לכאורה לכך שהעורר לימד מי מהמעורבים בפרשה את שיטת ביצוע ההונאות, או כי הוא קיבל לידיו תמורה בגין הנטען שם. באי-כוח העורר טענו עוד כי כי קיימות סתירות שונות בין עדי המדינה בפרשה (CC-10, CC-7, ו-CC-14), לרבות, לעניין הסכומים שנתקבלו לכאורה בידי העורר, כתמורה עבור ההדרכות שנתן לעניין השיטה לביצוע ההונאות, ובנוגע לשאלה האם העורר אכן השתמש באופן ספציפי בשמות מתחם אמריקאיים.

באי-כוח העורר טענו עוד כי אין חשש להימלטות העורר מאימת הדין וזאת נוכח הנסיבות הבאות: בתסקיר לא מובע חשש להימלטותו של העורר מאימת הדין; כנגד העורר תלוי ועומד צו עיכוב יציאה מן הארץ; שני דרכוניו של העורר (הישראלי והמרוקני) הופקדו במזכירות בית משפט השלום (בתאריך 15.12.2016) במסגרת הליכי מעצרו הקודמים; משפחתו הגרעינית של העורר (אשתו ושני ילדיו) מתגוררת בישראל.

מעבר לכך, באי-כוח העורר הדגישו כי הליכי ההסגרה צפויים להתמשך זמן רב עד להשלמת קבלת חומרי החקירה הרלבנטיים, וכי המשך מעצרו של העורר עלול להוביל אותו "לתחושת ייאוש", ו"ולויתור על זכויותיו" (ראו: פסקה 40 לערר).

בסיכום הדברים, באי-כוח העורר ביקשו להורות על מעצרו בתנאי פיקוח אלקטרוני, או לשחררו לחלופת מעצר, בתנאים של התייבבות לתחנת משטרה, ואיסור שימוש באינטרנט, או אמצעי תקשורת אלקטרוני אחר, כפי שהושתו עליו בהליכי מעצרו בישראל,

הנזכרים בפסקה 14 שלעיל.

16. המשיבה טוענת מנגד כי דין הערר להידחות באשר לא נמצאה עילה להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחוזי הנכבד. לשיטת המשיבה, מהעורר נשקף חשש ממשי להימלטות מאימת הדין, וזאת, בין היתר, בשל העונש הכבד הצפוי לו אם יורשע בארה"ב, ככל שכך יקרה, והיותו בעל אזרחות מרוקאית. המשיבה מוסיפה וטוענת כי מהעורר נשקפת מסוכנות, והתסקיר בעניינו – שלילי, וכי בנסיבות אין הצדקה לסטות ממנו.

17. בסיום הדיון בערר – הוריתי כי בשלב זה ועד ובכפוף להחלטה אחרת יישאר העורר במעצר.

למען שלמות התמונה אציין עוד כי בתאריך 27.07.2017, חברתי, השופטת ד' ברק-ארז דחתה ערר שהגיש העורר בעניין קבלת חומרי חקירה ורשימת חומרי חקירה בתיק ההסגרה (ראו: בש"פ 5723/17).

לאחר הצגת טענות הצדדים – אפנה עתה לליבון הדברים.

דיון והכרעה

18. לאחר שעיינתי בערר, בחומר הרב שצורף לו ושמעתי את טיעוני באי-כוח הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות. אביא את נימוקיי למסקנתי זו מיד בסמוך.

19. בפסיקתנו נקבע כי החלטה בדבר מעצרו של אדם עד לתום הליכי הסגרה בעניינו מבוססת, בעיקרה, על שיקולים דומים לאלה העומדים בבסיס החלטת מעצר עד תום הליכים פליליים המתנהלים נגד נאשם בישראל, דהיינו יש לבחון את קיומן של ראיות לכאורה, עילת מעצר וחלופת מעצר (ראו: בש"פ 2045/12 גלוחוב נ' היועץ המשפטי לממשלה (28.03.2012) (להלן: עניין גלוחוב)). נפסק כי באשר לתשתית הראייתית הנדרשת בשלב הגשת העתירה להסגרה – די לו לבית המשפט אם התרשם כי קיימות ראיות לכאורה בעבירות המיוחסות למבוקש, שאינן חסרות ערך על פניהן (ראו: בש"פ 725/09 היועץ המשפטי לממשלה נ' אברג'יל, פסקה 20 (30.1.2009) (להלן: עניין אברג'יל); בש"פ 3967/12 היועץ המשפטי לממשלה נ' בולטיאנסקי (21.05.2012)). כן נפסק כי בהליך המעצר לצרכי הסגרה – בית המשפט איננו נדרש לבחינת מהימנותן ומשקלן של הראיות, והוא אף לא נדרש להעמיק בשאלת חפותו, או אשמתו של המבוקש, אלא עליו לבחון אם קיימות ראיות לכאורה, אשר שיש בכוחן להקים "אחיזה לאישום", המצדיק את המשך בירור אשמתו של המבוקש במדינה מבקשת ההסגרה (ראו: עניין אברג'יל; עניין גלוחוב; בש"פ 3381/11 צבטקוביץ נ' היועץ המשפטי לממשלה (11.5.2011); בש"פ 8932/12 תירי נ' היועץ המשפטי לממשלה (24.12.2012)).

20. בפסיקה נקבע עוד כי בעת בחינת אפשרויות השחרור לחלופת מעצר תוך ניהול הליכי הסגרה, יינתן משקל מרכזי לחשש מפני הימלטות מהדין ומפני שיבוש ההליכים, לבל תעמוד מדינת ישראל במצב שבו היא תימצא מפירה את התחייבויותיה הבינלאומיות, לאחר שהמבוקש כבר היה תחת ידיה. ואולם, כך נפסק, החשש מפני הימלטות מאימת הדין, והשאפה לקיום ההתחייבויות הבינלאומיות – חרף חשיבותם – אינם משמשים שיקול יחיד. לצדם של אלה, תינתן הדעת: לזכותו של הנאשם – שלא הורשע בישראל

וטרם הוסגר – לחירות; לרמת המסוכנות הנובעת מן הנאשם; לשלב שבו נמצא ההליך הבוחן את בקשת ההסגרה ולמשכו הצפוי; ולנסיבות משתנות שעשויות להשליך על שאלת המעצר. על בית המשפט לשקול את השיקולים השונים ולתור אחר פתרון המאזן ביניהם באופן מיטבי. בסופו של יום, יש לזכור כי אף בסוגיית המעצר בטרם הסגרה, הכלל הוא כי מקום שבו ניתן להימנע ממעצר – יש לעשות כן, ככל שניתן להבטיח את התכליות המבוקשות באמצעים פוגעניים פחות (ראו: בש"פ 6434/10 היועץ המשפטי לממשלה נ' בן חיים (02.09.2010)).

ב-בש"פ 8643/12 ברמי נ' היועץ המשפטי לממשלה (01.01.2013) ציינתי בהקשר זה כדלקמן:

"כיום מקובלת הגישה לפיה כאשר ניתן להבטיח, באופן סביר, כי תכליות מעצרו של מבוקש-ההסגרה תושגנה באמצעים ובתנאים שפגיעתם בחירותו של המבוקש פחותה ממעצר של ממש מאחורי סורג ובריה – יש לעשות כן, ואולם ראוי עדיין להתחשב בעילת המעצר הנטענת, בראיות לכאורה, במסוכנות לציבור ובחשש להימלטות, והכל תוך בחינה פרטנית של הנסיבות הקשורות למבוקש ולפרשה כולה" (ראו: פסקה 14).

אעבור עתה ליישום העקרונות המשפטיים האמורים על עניינו של העורר.

ראיות לכאורה

21. סבורני כי בית המשפט המחוזי הנכבד צדק בקובעו כי בעניינו של העורר קיימת תשתית ראייתית לכאורית, שדי בה ביחס לשלב זה. בתצהיר התובע, מוסבר לעניין יסודות העבירה של קשירת קשר לביצוע הונאה באמצעים אלקטרוניים, בה המבקש מואשם בארעה"ב, בין היתר, כדלקמן:

"Conspiracy to commit wire fraud is a conspiracy for which the United States may" extradite under its law... Under United States law, a conspiracy is simply an agreement to commit one or more criminal offenses... *A person may become a member of conspiracy without full knowledge of all the details of the unlawful scheme or the identities of all other members of the conspiracy.* If a person has an understanding of the unlawful nature of a plan and knowingly and willfully agrees to it, joining in the plan, *that is enough to convict him for conspiracy even though he did not participate previously and/or played only a minor part*." (ראו: שם, פסקה 13; ההדגשות שלי – ח"מ).

22. בתצהיר הסוכן נאמר, בין היתר, כי העורר ונאשמת אחרת לימדו את אנשי החבורה, נושא כתב האישום האמריקני, את שיטת ההונאה באופן שלא יעורר חשד אצל עובדי החברות שרומז לכאורה. בתצהיר הסוכן נאמר גם כי העורר קיבל עבור תפקידו תשלום

באחוזים מרווחי ההונאה, הוא אף נטל לכאורה חלק פעיל במעשי ההונאה עצמם, ובכלל זאת שלח הודעות דוא"ל כוזבות לחברות שונות (ראו: פסקאות 24-25 לתצהיר הסוכן).

בהמשך, תצהיר הסוכן מפרט, על יסוד הודעתו של שותף למעשים (עד מדינה CC-10), נתונים המקימים לכאורה זיקה אמריקנית במעשיו המיוחסים לעורר, וכך נכתב לעניין זה שם:

According to Co-Conspirator 10, and as confirmed through the records provided" by German authorities.... *the Cyber-Phishing Scheme occurred almost entirely over the United States wires...* the co-conspirators were aware that when an employee clicked reply to their emails, the actual email address the co-conspirators were using to send the emails would appear in the "reply to:" field. *Therefore, they purchased domain names from the United States-based domain name register, Namecheap.com, which were similar to the domain name of the victim company...* to ensure that their emails were not stopped by a victims companies' spam filters, *they would change the simple mail transfer protocol settings for their email to utilize email servers located in the United States such as servers for Earthlink or Comcast, are trusted email providers and whose email "messages were unlikely to be stopped by the victim companies' spam filters* (ראו: שם, בפסקאות 31-34; ההדגשות שלי - ח"מ)

התובע האמריקני הוסיף ומסר במסגרת תצהירו לעניין עניין הזיקה לארה"ב כדלקמן:

Through their fraudulent and criminal conduct, AMAR and his co-conspirators" defrauded numerous companies, resulting in millions of Euros losses. To effectuate their scheme, *AMAR and his co-conspirators deliberately used the wires of the United States - specifically, United States-based email providers and domain name registers to send the fraudulent email messages - and therefore violated 18 U.S.C* :ראו) "Section 1349, which prohibits individuals from conspiring to commit a fraud שם, בפסקה 26; ההדגשה שלי - ח"מ)

23. נוכח האמור לעיל - לא מצאתי טעם טוב להתערב במסקנתו של בית המשפט המחוזי הנכבד לפיה הראיות לכאורה כנגד העורר, ביחס לנדרש בשלב זה, אכן מספקות את אותה "נקודת אחיזה" לעבירה המיוחסת למשיב [העורר - ח"מ] במסגרת כתב האישום שהוגש נגדו בארה"ב" (ראו: פסקה 10 להחלטה).

עילת מעצר ובחינת חלופה

24. כנגד העורר, כך נקבע, קיימת עילת מעצר של מסוכנות לפגיעה בשלום הציבור ורכושו, חשש להימלטותו של העורר מאימת הדין, והשיקול בדבר עמידת מדינת ישראל בהתחייבות שנטלה על עצמה כלפי יתר המדינות החברות באמנת ההסגרה הרלבנטית.

25. בענייננו, על כף הזכות מוטלים בהקשר זה השיקולים הבאים: העורר נעדר עבר פלילי; משפחתו הגרעינית של העורר מתגוררת בישראל; העורר תושב ישראל משנת 1996; שני דרכוניו (הישראלי והמרוקני) - הופקדו במזכירות בית משפט במסגרת הליכי מעצרו בתיק האחר; העבירות בהן מואשם בארה"ב - נחשפו; התרשמות שירות המבחן היא כי למעצר, ולחשיפת הפרשה בפני המשפחה, יש השפעה מרתיעה.

26. מנגד, בנסיבות, כבדה כף החובה כנגד העורר. מתסקיר שירות המבחן עולה כי העורר הוא אדם משכיל, בעל יכולות ורבוליות גבוהות, וידע בשפות. העורר מאופיין בתחכום וכריזמה, ובעל יכולת לתכנן מהלכים באופן מניפולטיבי ומחושב. בצד זאת, העורר נוטה לראות את עצמו כקורבן, והוא נוטה להשליך את האחריות למעשים הנטענים כנגדו - על אחרים, ומתקשה להתבונן באופן ביקורתי על אחריותו האישית למצבו. בפסיקתנו נקבע כי:

"הגם שבית המשפט איננו מחויב באימוץ המלצותיו של שירות המבחן, הרי שסטייה מהמלצה שלילית של שירות המבחן תיעשה באופן חריג, ומקום בו קיימים לכך טעמים כבדי משקל" (ראו: בש"פ 1595/17 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 24 (23.03.2017)).

לא מצאתי טעמים כבדי משקל כאלו בעניינו של העורר.

סיכום עד כאן

27. הנה כי כן - לא ראיתי, בנסיבות, מקום להורות על שחרורו של העורר לחלופת מעצר, ואף לא סברתי שראוי לבחון פה את האפשרות להורות על מעצרו בפיקוח אלקטרוני. בפסיקתנו אמנם נקבע כי מעצר בפיקוח אלקטרוני מצוי ב"מדרג הביניים" בין מעצר עד תום ההליכים לבין שחרור לחלופת מעצר (ראו: בש"פ 4206/16 מדינת ישראל נ' טחימר (03.11.2016)), ובהקשר זה נפסק כי האפשרות להורות על מעצר בפיקוח אלקטרוני:

"מרחיבה את מגוון האפשרויות שבידי בית המשפט, ולעובדה שהמחוקק מתייחס אליה כאל "מעצר" יש ליתן משמעות גם כאשר מדובר במעצר לצורך הסגרה" (ראו: בש"פ 2576/16 היועץ המשפטי לממשלה נ' פלוני (01.04.2016); ההדגשה שלי - ח"מ).

עם זאת הפרשה המתייחסת לעורר - איננה מצדיקה מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני מטעמים שיובהרו מיד בסמוך.

28. בפסיקה נקבע כי עבירות המבוצעות במרחב האינטרנטי, תוך שימוש במחשבים, בעזרת תחכום רב ובאורח שיטתי, אגב הסתרת המעשים - מעוררים קושי ליתן אמון כי מבצען יקיים את תנאי השחרור (ראו: בש"פ 3227/17 מדינת ישראל נ' ברהמי, פסקה 7 (12.04.2017)). כן נאמר כי הדבר משליך לא רק על מידת המסוכנות הנשקפת מהנאשם: "אלא גם על האפשרות לשחרור לחלופה של מעצר באיזוק אלקטרוני או חלופת מעצר אחרת" (ראו: בש"פ 4720/15 בן משה נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (28.07.2015)).

29. בעניינו, עסקינן בפרשת הונאה לכאורה שהינה חוצת גבולות. במסגרתה, העורר מואשם בארה"ב בביצוע עבירת הונאה מורכבת, שבוצעה, לפי הנטען, בשיטתיות, בתחכום ממשי, בהיקף נרחב, ובתעוזה בלתי מבוטלת, וכל זאת באמצעות שימוש באמצעים אלקטרוניים ותוך עירוב של אזרחים ממדינות שונות, ומבלי צורך במפגש ישיר עם הקורבנות. לא מיותר להזכיר בהקשר זה עוד כי הוריו של העורר חיים במרוקו, עימה, כנמסר מהמשיב - אין למדינת ישראל הסכם הסגרה וכי העונש המירבי הקבוע בצד העבירה המיוחסת לעורר, ככל שיורשע בה בארה"ב - כבד.

30. המכלול בעניינו של העורר מלמד איפוא כי בנסיבות אין בחלופה, ואף לא במעצר בפיקוח אלקטרוני כדי לספק מענה הולם לעילות המעצר הקיימות כנגד העורר ולמסוכנותו בנסיבות נוכח הראיות לכאורה שהוצגו בעניינו.

31. נוכח כל האמור לעיל - הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ח באלול התשע"ז (19.9.2017).

ש ו פ ט